

selle juures ütles, seda wõib hõlpsaste arvata, aga mis tema sest hoolis! Temale olivad ju tema peenikesed inimesed, kellega ta ümber käis, enam wäärt kui need, kes temale elu annud! —

Kui Martin paar aastat omas ametis oli olnud, mõtles ta ka wiimaks enesele teist poolt wõtta. Ta mõtted selle poolest langesiwad nõh, mis te arvate, selle pääle? Ei kellegi muu kui baron Ritteri tütre Ella pääle. Temaga oli Martin ühes koos flawerit mänginud, ja iga kord oli Ella tema wastu väga lahke olnud.

Pääle selle wõeraspidu, mil Martin baron Ritteri mõisas wõerusel käis, oli Ella weel üheks aastaks Tartu tulnud wiimast õppust saama. Selle aasta ajal olivad nad jälle tihti kokku mänginud ja teine teist weel enam tundma saanud. Pärast seda oli Ella sagedaste oma mammaga Tartus käinud, ja iga kord läks Martin teda teretama ja temaga tüfiks ajaks juttu ajama.

Küüd, kus tal niisugune nõu oli, oodas ta ära, kuni Ella jälle linna tuleb. See sündis pea, ja ta läks tema juure. Suhtus just nii, et Ella ükspäini kodus oli, teised olivad kõik wälja läinud.

See oli just tema meele pärast, ja ta hakkas oma asjaga warsti pääle. Väga peenikesest moodi osas ta Ellale kõik tunnid, mis nad ühes ära wiitnud, meelde tuletada ja jutu hästi magusale joonele saata. Wiimaks tuli ta selle asja pääle rääkima ja mõistis seda niisama filedate sõnadega ära kõnelda. Ella paleb hakkawad punetama, kust Martin ära nägi, et ta palwe kuulnud oli.

Wähe aja pärast oli Martinil ka „jah“ sõna käes. Aga Ella ei teadnud weel mitte, kas kõik wõib sündida, sest et papa ja mama käest enne weel luba pidi toodama.

Warsti pääle selle tuli ka baroni proua kodu, ja mõlemad noored inimesed paniwad oma asja ta ette. Ei läinud kaua, siis oli proua täieste selle poolt ja lubas teha, mis wõimalik, et baron oma loa annaks seks ajaks. —

Martin oli väga rõõmus, et asi juba nii kaugele edenenud. Üks kartus oli tal weel, ja see oli: kas baron ka oma loa annab.

Proua sõitis pea Ellaga kodu ja rääkis baroniga selle asja pärast. Baron kuulas hoolega tema käest järele, mis seisusest Martin on. Seda ta juba teadis, et ta waesest rahwast oli wälja tulnud. —

Ehk küll proua temale ei ütelnud, et Martin Eesti sugust on, waid temast rääkis, nagu oleks ta Sakslane, ja wuidu iga pidi teda fiitisi, ei nähtud baronit ometi mitte iseäranis selle üle rõõmustawat. Natufene oega mõtles ta järele ja ütles siis kindlaste: „Ei, mehele, kes mõisniku sugust ei ole, mina oma ainust tütarit ei anna. See ei lähe mitte korda, et meie mõis pärast meid inimeste kätte saab, kes meie seisusest ei ole.“

Ei arwitanud proua ja tütre südamelikud palwed mitte kõige vähemat. Baron jäi kindlaks sessse, mis ta kord oli ütelnud.

Kurwa meelega pidi Ella Martinile teada andma, et tema papa luba mitte ei anna ja et ta ise midagi teha ei jaks. See tegi Martini hirmus